

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0627 van 16 februari 2016
in de zaak 1112/0683/A/9/0641

In zake:

■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Wim MERTENS
kantoor houdende te 3580 Beringen, Paalsesteenweg 81
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

vertegenwoordigd door:

■■■■

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 23 mei 2012 en geregulariseerd met een aangetekende brief van 15 juni 2012, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 18 april 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente ■■■■ van 19 januari 2012 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de verzoekende partijen een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor "het regulariseren van een bestaande woning met bijgebouwen".

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te 3980 Tessenderlo, ■■■■ en met als kadastrale omschrijving ■■■■

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 19 november 2012, waarop de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Bij beschikking van 6 januari 2016 heeft de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen het beroep vervolgens toegewezen aan de negende kamer.

Bij tussenarrest van 11 januari 2016 heeft de voorzitter van de negende kamer de debatten heropenend om de behandeling van het beroep *ab initio* te hernemen.

De partijen werden opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 4 februari 2016, waarop de vordering tot vernietiging opnieuw werd behandeld.

Kamervoorzitter Geert DE WOLF heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe DREESEN die loco advocaat Wim MERTENS voor de verzoekende partijen verschijnt en de heer [REDACTED] die voor de verwerende partij verschijnt, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

Op 28 november 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de verzoekende partijen bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “*het regulariseren van de bestaande woning met bijgebouwen*”. De aanvraag beoogt de regularisatie van verbouwings- en uitbreidingswerken aan de woning en de aanleg van een zwembad met overdekking.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Hasselt-Genk’, vastgesteld bij koninklijk besluit van 3 april 1979, in natuurgebied gelegen.

Tijdens het openbaar onderzoek, dat van 12 december 2011 tot en met 11 januari 2012 wordt gehouden, wordt er een bezwaarschrift ingediend.

Het Agentschap voor Natuur en Bos verleent op 21 december 2011 een voorwaardelijk gunstig advies.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] weigert op 19 januari 2012 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partijen. Het college motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Het betreft hier een vrij geïsoleerde woning in een bosrijk gebied;

Overwegende dat na de verbouwing de woning een totaal brutovolume van 1453m heeft en dat hierin vermoedelijk nog een aantal onvergunde gedeelten bijkomend moet in opgenomen worden (dakkapellen, dakvorm).

Overwegende dat art. 4.4.15 van de Codex RO stelt dat het uitbreiden van een zonevreemde woning in ruimtelijk kwetsbaar gebied (o.a. natuurgebied) niet

mogelijk is. De regularisatie van deze onvergunde uitbreidingen is dus niet mogelijk.

Verder kan gesteld worden dat er geen gegevens zijn bijgevoegd wanneer deze uitbreidingen hebben plaatsgevonden.

Overwegende dat in 1980 een vergunning voor verbouwing werd afgeleverd, kan vermoed worden dat deze overige onvergunde werken werden uitgevoerd na 1980 en dus het 'vermoeden van vergunning' niet van toepassing kan zijn.

...

De verzoekende partijen tekenen tegen die beslissing op 11 februari 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 29 februari 2012 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 27 maart 2012 beslist de verwerende partij op 18 april 2012 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Overwegende dat het beroep ertoe strekt vergunning te verkrijgen voor het regulariseren van verbouwings- en uitbreidingswerken aan een zonevreemde woning gelegen op een perceel aan de Wolbergenstraat 10 te Tessenderlo;

Overwegende dat het oorspronkelijke gebouw volgens de kadastrale schetsen werd opgericht vóór 1962; dat er kadastrale schetsen van 1878, 1912, 1932, 1965 en 1983 worden toegevoegd; dat op 28 april 1980 een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd voor het verbouwen van een hoeve; dat op 21 oktober 2011 een vaststelling van bouwovertreiding werd gedaan naar aanleiding van een klacht;

Overwegende dat overeenkomstig het goedgekeurd gewestplan Hasselt-Genk het perceel gesitueerd is in een natuurgebied; dat de natuurgebieden, overeenkomstig artikel 13 § 4.3.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, bepaalt de natuurgebieden de bossen, wouden, venen, heiden, moerassen, duinen, rotsen, aanslibbingen, stranden en andere dergelijke gebieden omvatten; dat in deze gebieden jagers- en vissershutten mogen worden gebouwd voor zover deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk;

dat in de natuurgebieden enkel volgende zaken kunnen toegestaan worden :

- jagers- en vissershutten die echter alleen als schuilplaats kunnen dienen. Als woonverblijf, zij het maar tijdelijk, mogen zij niet dienstig zijn. Ze mogen niet storend zijn in het landschap. De voorwaarden waaraan deze constructies moeten beantwoorden zijn dezelfde als voor de bosgebieden.*
- alle werken en handelingen vereist voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu.*
 - Schuilhokken voor dieren kunnen enkel in overweging worden genomen indien het voor het gebied noodzakelijke natuurbeheer wordt uitgevoerd door begrazing met vee en onder de voorwaarden vermeld onder artikel 11, 2 : Schuilhokken voor dieren, punt 2.*

Overwegende dat artikel 8 (§3) van het decreet integraal waterbeleid van 18 juli 2003 een zorgplicht oplegt inzake ruimte voor water; dat volgens de gegevens van het GIS Limburg

het perceel niet gesitueerd is in overstromingsgevoelig gebied zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat het schadelijk effect beperkt is; dat wat betreft ruimte voor water een positieve uitspraak mogelijk is indien de te realiseren bouwwerken voldoen aan de gewestelijke stedenbouwkundige verordening van 1 oktober 2004 inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en regenwater; dat het betreffende formulier of andere relevante informatie niet bij de aanvraag werd gevoegd; dat het dossier onvolledig is samengesteld;

Overwegende dat het Agentschap Natuur en Bos een voorwaardelijk gunstig advies verleende;

Overwegende dat tijdens het openbaar onderzoek één bezwaarschrift werd ingediend; dat hierin o.a. volgende elementen worden opgenomen :

- De zonevreemde woning is groter dan 1000 m³;*
- Er zijn nog onvergunde constructies aanwezig en werken uitgevoerd in de omgeving van deze woning, waarvan in de aanvraag geen melding wordt gemaakt: ontbossing van een zone in natuurgebied, stal voor herten, afsluiting met prikkeldraad, aanleg van siervijver;*
- het grondplan voor de woning duidt een zone voor stallen aan, deze zone is in werkelijkheid omgevormd naar leefruimte;*
- de gevelplannen zijn niet correct: in de voorgevel zijn twee dakkapellen geplaatst, het dak boven de garage (linkerzijde) werd doorgetrokken - beide aspecten zouden het bouwvolume nog verder laten verhogen;*
- bouwovertrekkingen in natuurgebied (kwetsbaar gebied) kunnen niet verjaren;*
- deze villa tast het karakter van het natuurgebied aan en is niet in overeenstemming met de schoonheidswaarde van het landschap;*
- de constructie in natuurgebied heeft negatieve ecologische effecten;*

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen het bezwaar als ontvankelijk en gegrond heeft beschouwd op een aantal punten :

“...Het dossier is inderdaad niet volledig. Er zijn nog bijkomende onvergunde werken en constructies uitgevoerd op dit perceel waarvan geen melding werd gemaakt in dit aanvraagdossier.

De villa en zijn omliggende grond neemt een groot deel in van het natuurgebied en er werd niet gezocht naar een goede landschappelijke integratie. Het domein werd goed afgesloten en kreeg een uitgesproken residentieel karakter...”;

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen de vergunning weigerde omwille van volgende redenen :

- de woning is vrij geïsoleerd gelegen in een bosrijk gebied;*
- na de verbouwing heeft de woning een totaal bruto volume van 1453m³ en hierin moeten vermoedelijk nog een aantal onvergunde gedeelten bijkomend opgenomen worden (dakkapellen, dakvorm);*
- Artikel 4.4.15 van de VCRO stelt dat het uitbreiden van een zonevreemde woning in ruimtelijk kwetsbaar gebied (o.a. natuurgebied) niet mogelijk is. De regularisatie van de onvergunde uitbreidingen is dus niet mogelijk;*
- Er zijn geen gegevens bijgevoegd wanneer deze werken uitgevoerd zijn, maar vermoedelijk na de aflevering van de vergunning voor een verbouwing in 1980. Het ‘vermoeden van vergunning’ kan hier niet van toepassing zijn;*

Overwegende dat de dossiersamenstelling onvolledig is; dat conform art 18 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 mei 2004 bij verbouwingswerken de tekeningen

duidelijk het onderscheid moeten weergeven tussen de te behouden onderdelen en constructie-elementen, die welke te slopen of te verwijderen zijn, alsmede de nieuwe onderdelen en constructie-elementen; dat in huidige aanvraag enkel een aantal summier schetsen zijn gevoegd van de niet vergunde aangebouwde en losstaande volumes; dat de overige elementen (inplantingsplan, plannen huidige toestand inclusief hoofdvolume en functies in het hoofdvolume, enz) ontbreken;

Overwegende dat we uit het dossier kunnen afleiden dat de vergunning van 9 april 1980 volgende elementen omvat :

- Een woonvolume van ca 826 m³;*
- Een stal (geïntegreerd in het totaalvolume) van ca. 258 m³;*
- Een dakoversteek van ca. 60m³;*

Overwegende dat het totale bouwvolume ca. 1145m³ bedroeg; dat volgens de gegevens in het dossier het totale bouwvolume momenteel ca 1453m³ bedraagt;

Overwegende dat we niet uit de aanvraag kunnen afleiden of de stallen nog steeds als stalruimten fungeren; dat een zonevreemde functiewijziging alleszins niet mogelijk is in ruimtelijk kwetsbare gebieden volgens art 4.4.23 van de VCRO;

Overwegende dat volgens artikel 4.4.15 van de VCRO het uitbreiden van een zonevreemde woning in ruimtelijk kwetsbaar gebied niet vergunbaar is;

Overwegende dat de werken waarvoor de aanvraag nu voorligt, nl de uitbreiding van de dakoversteek met afdichting door een glazen constructie, de aangebouwde veranda en het open afdak als berging dan ook niet regulariseerbaar zijn; dat ook het zwembad en de overdekking van het zwembad niet vergunbaar is; dat er niet wordt voldaan aan de voorwaarden in het besluit van de Vlaamse Regering tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (dd 16/07/2010); dat ook hier als voorwaarde wordt gesteld dat de handelingen niet mogen gesitueerd zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied;

Overwegende dat het beroep omwille van voormelde redenen niet kan worden ingewilligd;

*Overwegende dat de stedenbouwkundige vergunning niet kan worden verleend;
...”*

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Schending van artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 5° VCRO

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op, die zij als volgt onderbouwt.

Het initieel verzoekschrift, zo argumenteert de verwerende partij, bevat in strijd met artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 5° VCRO geen omschrijving van enig middel tot vernietiging gericht tegen de bestreden beslissing. Na een verzoek tot regularisatie voeren de verzoekende partijen in een geregulariseerd verzoekschrift twee middelen aan. Dit verzoekschrift is dan wel binnen de regularisatietermijn maar buiten de vervaltermijn van vijfenveertig dagen ingediend, waaruit de verwerende partij besluit dat het beroep onontvankelijk moet worden verklaard.

De verwerende partij stelt vragen bij de (grond)wettigheid van de mogelijkheid tot regularisatie van het verzoekschrift, voor zover die mogelijkheid wordt aangewend om via een geregulariseerd verzoekschrift het ontbreken van middelen in het initieel verzoekschrift goed te maken. Volgens de verwerende partij moet er onder “vormen”, zoals bedoeld in artikel 4.8.17, §2 VCRO, het instellen van het beroep “bij wijze van een verzoekschrift, het door de partij “ondertekend” en “gedagtekend” zijn van dit verzoekschrift en het hechten van het bestreden besluit aan dit verzoekschrift, worden verstaan. Het kan volgens de verwerende partij niet de bedoeling zijn om via een (inhoudelijke) regularisatiemogelijkheid de strikte vervaltermijn van vijfenveertig dagen om een beroep in te dienen, te omzeilen. De verwerende partij wijst erop dat die vervaltermijn de openbare orde raakt en het grondwettelijk rechtszekerheidsbeginsel dient.

Er anders over oordelen, laat volgens de verwerende partij toe dat een verzoekende partij tijdig een niet of onvoldoende geargumenteed verzoekschrift indient om vervolgens via de mogelijkheid van regularisatie nieuwe of aangevulde wettigheidskritieken te formuleren. Nu de regularisatietermijn maar vanaf de betekening door de griffie van het verzoek tot regularisatie ingaat, zou dat op een aanzienlijke verlenging van de beroepstermijn neerkomen.

2.

De verzoekende partijen repliceren in hun wederantwoordnota dat de mogelijkheid tot regularisatie van een eerder ingediend verzoekschrift uitdrukkelijk in de VCRO is ingeschreven. Het staat de verwerende partij vrij om de (grond)wettigheid van die regeling in vraag te stellen, maar dan moet zij wel duidelijk aangeven welke regels het kwestieuze artikel zou schenden. De verwerende partij vraagt niet om een prejudiciële vraag voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof.

Beoordeling door de Raad

Uit artikel 4.8.17, §2 VCRO volgt dat wanneer een beroep niet voldoet aan de vormvereisten bedoeld in artikel 4.8.16, §3 VCRO, het niet wordt ingeschreven in het register van de Raad en de griffie de verzoekende partij in staat moet stellen om binnen de gestelde termijn het verzoekschrift, in de mate dat het niet voldoet aan de decretaal gestelde vormvereisten, te regulariseren. Wanneer de verzoeker het initieel ingediende verzoekschrift tijdig regulariseert, wordt het geacht te zijn ingediend op de datum van de verzending van het oorspronkelijke verzoekschrift. Enkel het niet, onvolledig of laattijdig regulariseren van het initieel ingediend verzoekschrift wordt met het decretaal vermoeden “niet te zijn ingediend” gesanctioneerd (RvS 8 januari 2013, nr. 221.937).

Anders dan wat de verwerende partij beweert, komt op grond van artikel 4.8.17, §2 VCRO de schending van alle in artikel 4.8.16, §3 VCRO vermelde vormvereisten voor regularisatie in aanmerking. Ook een verzoekschrift waarin de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur, dan wel de wijze waarop die regelgeving, voorschriften of beginselen geschonden wordt, niet zijn opgenomen, kan dus vormelijk worden geregulariseerd.

De griffie heeft, in overeenstemming met artikel 4.8.17, §2, tweede lid VCRO, de verzoekende partijen met aangetekende brief van 4 juni 2012 uitgenodigd om hun initieel verzoekschrift, ingesteld met een ter post aangetekende zending van 23 mei 2012, binnen een termijn van vijftien dagen te regulariseren zodat het in overeenstemming is met artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 5° a en b VCRO. De verzoekende partijen hebben met een aangetekende brief van 15 juni 2012 en dus tijdig een geregulariseerd verzoekschrift ingediend waarin de bedoelde vormvereisten zijn vervuld.

Voor zover de verwerende partij aanvoert dat een verzoekende partij daarmee een langere beroepstermijn van vijfenveertig dagen krijgt, komt dat neer op kritiek op het decreet waarvoor de Raad niet bevoegd is. De verwerende partij heeft 'in het algemeen sterke vragen' bij de grondwettigheid van die regeling, voor zover ze toelaat om het ontbreken van middelen via een geregulariseerd verzoekschrift recht te zetten, maar verzoekt niet om een prejudiciële vraagstelling aan het Grondwettelijk Hof.

De exceptie is ongegrond.

Voor het overige worden er geen excepties opgeworpen. Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Eerste en tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In het eerste middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 18 van het besluit van de Vlaamse regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag onvolledig is omdat er bij de aanvraag geen plan werd gevoegd met de te behouden onderdelen en constructie-elementen, en de te slopen of te verwijderen elementen, zonder te motiveren waarom dit ontbrekende plan essentieel was om met kennis van zaken over de regularisatieaanvraag te kunnen beslissen. De verzoekende partijen wijzen op rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat leemtes in het aanvraagdossier maar tot de vernietiging kunnen leiden als het vergunningverlenend bestuur daardoor werd misleid. Mede gelet op het feit dat de gemeentelijke ambtenaar de aanvraag volledig heeft verklaard, kan er niet worden gesteld dat een dergelijk plan ineens essentieel zou zijn om de aanvraag te beoordelen, temeer daar de verwerende partij zelf een onderzoek ter plaatse heeft uitgevoerd. Naar het oordeel van de verzoekende partijen ontbreekt in de bestreden beslissing iedere motivering ter zake.

In het tweede middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van het verbod van machtsoverschrijding, artikel 4.7.21 VCRO en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens de verzoekende partijen weigert de verwerende partij de aanvraag mede omdat er uit de aanvraag niet kan worden afgeleid of de stallen nog steeds als stalruimten dienen. De

verzoekende partijen voeren aan dat de plannen duidelijk aangegeven dat de stallen deel uitmaken van de in 1980 vergunde gebouwen. Dat impliceert dat de toestand nog altijd als zijnde in overeenstemming met de vergunning van 1980 moet worden beschouwd. De verzoekende partijen vragen voor het deel van de stalling logischerwijs dan ook geen regularisatie aan.

Zelfs in de foutieve veronderstelling dat de functie van de stalling wederrechtelijk werd gewijzigd, zou die omvorming door de aanvraag niet worden geregulariseerd zijn, nu dit onderdeel geen deel uitmaakt van de vergunningsaanvraag. Het komt de verwerende partij dus niet toe om zich daarover uit te spreken, laat staan dat de aanvraag op grond van dit motief zou kunnen worden geweigerd. Toch wordt dit motief aangegrepen om de aanvraag te weigeren, waarin de verzoekende partijen een schending van artikel 4.2.21, §1 VCRO en van het verbod van machtsoverschrijding zien.

2.

De verwerende partij antwoordt dat er in de bestreden beslissing duidelijk werd geoordeeld dat de aanvraag niet in aanmerking komt voor vergunning in hoofdzaak en op determinerende wijze omdat het uitbreiden van een bestaande zonevreemde woning krachtens artikel 4.4.15 VCRO niet in 'ruimtelijk kwetsbaar gebied', waaronder het natuurgebied valt, is toegestaan. De uitbreiding van de dakoversteek, de aangebouwde veranda en het openafdak als berging kunnen dus niet worden geregulariseerd. Daarnaast kan de aanleg van het zwembad niet worden beschouwd als een handeling die van de vergunningsplicht is vrijgesteld. Een dergelijke vrijstelling is enkel mogelijk in "niet-ruimtelijk kwetsbaar gebied".

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen nalaten om het determinerende weigeringsmotief te betwisten en dat hun kritiek op de andere, niet doorslaggevende motieven niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

3.

De verzoekende partijen stellen in hun wederantwoordnota vast dat de verwerende partij niet nader ingaat op de middelen. Daaruit besluiten zij dat de verwerende partij de kritiek niet kan weerleggen.

De verzoekende partijen betwisten voorts dat hun middelen overvloedige motieven betreffen. De door hen geïssueerde motieven werden niet zijdelings vermeld, maar duidelijk aangewend om de aanvraag te weigeren.

Beoordeling door de Raad

1.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de woning waarop de aanvraag betrekking heeft, volgens het gewestplan 'Hasselt-Genk' in natuurgebied is gelegen.

Uit artikel 4.4.15 VCRO volgt dat het uitbreiden van een bestaande zonevreemde woning niet in ruimtelijk kwetsbare gebieden, parkgebieden uitgezonderd, kan worden vergund. Artikel 1.1.2, 10°, a), 6) VCRO rangschikt de natuurgebieden onder de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast, daarin niet tegengesproken door de verzoekende partijen, dat de bouwvergunning van "9 april 1980" (bedoeld wordt 28 april 1980) voor de verbouwing van de hoeve een bouwvolume van ongeveer 1145 m³ inhield en dat het reëel uitgevoerde bouwvolume ongeveer 1453 m³ bedraagt. De verwerende partij vervolgt dat de aanvraag, waar het de uitbreiding van de dakoversteek met afdichting door een glazen

constructie, de aangebouwde veranda en het open afdak als berging betreft, op grond van artikel 4.4.15 VCRO niet kan worden vergund.

In hun verzoekschrift formuleren de verzoekende partijen geen kritiek op of middel met betrekking tot dit weigeringsmotief.

2.

Waar het de aanleg van het zwembad en de overdekking ervan betreft, stelt de verwerende partij in bestreden beslissing dat de aanvraag niet voldoet aan het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, meer bepaald aan de voorwaarde dat de handelingen niet in ruimtelijk kwetsbaar gebied gesitueerd zijn.

In hun verzoekschrift formuleren de verzoekende partijen geen kritiek op of middel met betrekking tot dit weigeringsmotief.

3.

Beide niet betwiste en dus niet weerlegde weigeringsmotieven volstaan om de bestreden beslissing te verantwoorden. De middelen van de verzoekende partijen tegen het motief betreffende de onvolledige dossiersamenstelling en het motief betreffende de onduidelijkheid over de functie van de stallingen vervallen als kritiek op overtollige motieven en kunnen niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Het wordt in het midden gelaten of de overweging dat *'wat betreft ruimte voor water een positieve uitspraak mogelijk is indien de te realiseren bouwwerken voldoen aan de gewestelijke stedenbouwkundige verordening van 1 oktober 2004 inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en regenwater'*, maar dat *'het betreffende formulier of andere relevante informatie niet bij de aanvraag werd gevoegd'* ook al geen niet betwist motief uitmaakt dat op zich de bestreden beslissing verantwoordt.

De middelen worden verworpen.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350,00 euro, ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 16 februari 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, negende kamer, samengesteld uit:

Geert DE WOLF, voorzitter van de negende kamer,

met bijstand van

Saartje CALLENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de negende kamer,

Saartje CALLENS

Geert DE WOLF